

Een Reis en het Geheim van onze Aarde

Zeger Plug

Een Reis
en het Geheim
van onze Aarde

BRAVE NEW BOOKS

Copyright © Zeger Plug 2022

Foto's omslag: © Zeger Plug

Vormgeving en ontwerp omslag: Zeger Plug

ISBN 978 94 644 8793 0

NUR 300

*Laten we niet strijden over hoe onze aarde is ontstaan,
maar laten we vechten tegen hen die hem ondermijnen!*

De reis

1

Toen de wekker zijn voor mij cruciale liedje begon te spelen, sprong ik uit bed. Op deze tonen – ik had mijn wekker gisteravond ingesteld op ‘Yesterday’ van The Beatles – had ik uren en in zekere zin vele jaren liggen wachten. Ik had daarom de hele nacht absoluut geen oog dichtgedaan.

Na een natte washand over mijn gezicht te hebben gehaald en met de tandenborstel enig verfrissend werk te hebben gedaan, stapte ik in mijn spijkerbroek en trok een shirt over mijn hoofd. Met twee koppen thee spoelde ik een sober ontbijt van bruinbrood met kleffe kaas naar binnen, en ik sprong op mijn fiets. Ik voelde dat de achterband bijna leeg was, maar ik had geen tijd te verliezen en sprintte naar het gemeentehuis van de gemeente Westerveld, dat in Diever stond. Ik reed een stukje tegen het eenrichtingsverkeer in, wat me minstens anderhalve minuut tijdwinst opleverde, ervan uitgaande

dat er zo vroeg in de morgen toch niemand stond te controleren.

Vanaf vandaag, 12 oktober 2018, was ik achttien jaar oud en dus volwassen. De reden voor mijn rit naar het gemeentehuis was een aanvraag voor een naamsverandering. Het betrof mijn achternaam, de naam waar mijn biologische vader mij mee had opgezadeld. Een naam waarmee ik mijn hele leven was gepest. En dat terwijl mijn vader me toen ik een maand of twee was in de steek had gelaten en ervandoor was gegaan met de sportmasseur van de plaatselijke voetbalvereniging, met de originele naam Voetbal Vereniging Dwingeloo. Ik voetbalde graag, maar vanwege genoemd voorval dus niet bij deze vereniging.

Ik was veel te vroeg, en de deuren van het gemeentehuis waren nog gesloten. Vol ongeduld ijsbeerde ik op de stoep heen en weer tot de lichten van de tl-armaturen aanfloekten en de draaideur de eerste van zijn ontelbare rondjes begon te draaien.

Ik stormde bijna naar binnen; ik wilde af van de naam die mijn schooljaren tot een hel had gemaakt. Er was geen jaar voorbijgegaan, noch op de basisschool noch op de middelbare school, of iemand had in de klas wel een stinkbommetje gegooid. Op zich een onschuldige grap. Maar nadat de stank zich in het lokaal had verspreid was opeens alle

aandacht op mij gericht en was de hilariteit niet van de lucht.

Ik was als eerste aan de beurt en ging naar loket 4, waarboven een groen lampje brandde ten teken dat de volgende klant geholpen kon worden. Even vergat ik mijn naam en alles eromheen toen ik het meisje achter het loket in de ogen keek. Een paar helblauwe ogen keken me vragend aan, vanuit een heel mooi maar vooral lief gezicht. Haar blonde haren droeg ze in een grote vlecht, die ze om haar hoofd had gedrapeerd. Het voelde alsof ik haar al kende. Dat was niet het geval, maar zó had ik me Kristin Lavransdochter uit de prachtige roman van de Noorse schrijfster Sigrid Undset altijd voorgesteld.

‘Ik, eh,’ – ik ging er bijna van stotteren – ‘wil graag een naamsverandering aanvragen.’

‘Dat kan hier niet, meneer. Dat moet u met een speciaal formulier doen bij Justis, een onderdeel van het ministerie van Justitie en Veiligheid. Het formulier is gewoon te downloaden op het internet.’

Ik keek waarschijnlijk erg teleurgesteld, want ze voegde eraan toe: ‘Het is niet druk, er is verder nog niemand, dus als u wilt, kan ik u er wel even mee helpen.’

Dat aanbod greep ik uiteraard met beide handen aan. Ik realiseerde me dat het inmiddels om meer dan één reden was.

‘Dan gaan we even naar een spreekkamer, als u mij wilt volgen.’

Dat deed ik maar al te graag, en ondertussen kon ik mijn ogen niet van haar afhouden. We namen naast elkaar plaats aan een tafel waarop meerdere laptops waren geplaatst. Ze opende de laptop waar we achter zaten en startte hem op. Inmiddels verdronk ik in de geur van haar parfum, die voor mij onbekend was.

Ze ging naar de website van Justis en opende het aanvraagformulier voor volwassenen. Er bleek ook een formulier te zijn voor minderjarigen. Had ik dat maar tien jaar eerder geweten. Mijn moeder, en later ook mijn stiefvader, had altijd beweerd dat je volwassen moest zijn om je naam te kunnen veranderen, en ik was zo stom geweest het voor zoete koek te slikken en geen navraag te doen.

‘Hoe is uw huidige naam?’ vroeg het meisje.

Ik merkte dat ik bloosde en wilde nog even tijdrekenen. ‘Wouter,’ antwoordde ik.

‘Goed, Wouter, maar ik moet ook even je huidige achternaam weten.’

Terwijl ik mijn blik naar beneden sloeg, fluisterde ik: ‘Poepjes.’ Ik durfde haar niet aan te kijken maar voelde dat ze moest lachen, hoewel ze dat heel kiesgeluidloos deed.

Ze typte iets in en vroeg: ‘En wat moet uw nieuwe achternaam worden?’

‘Wat is jouw achternaam?’ vroeg ik haar.

‘Wat heeft dat ermee te maken?’

‘Wel, als wij later samen gaan trouwen, wil ik niet dat de combinatie van onze namen net zo raar is als mijn huidige achternaam. Stel je voor dat ik kies voor de eenvoudige naam Appel, en jij heet toevallig Moes, dan ben jij later mevrouw Appel-Moes.’ Ik bedacht het ter plekke omdat ik de naam Moes onderweg op een groot bord bij een bouwterrein had zien staan. Ik had het onthouden omdat het bord half op het fietspad stond.

Ik zag zowaar dat ze bloosde terwijl ze antwoordde.

‘Mijnheer, ik heb geen tijd voor die onzin. Zegt u nu maar wat ik bij uw nieuwe naam moet invullen.’

‘Maarsseveen,’ zei ik, omdat dat de plaats was waar ik geboren was.

Ze vulde de rest van de gegevens in, waaronder de reden, die toch voor iedereen duidelijk moest zijn. Onder het kopje ‘Overige’ liet ik haar invullen dat mijn vader bijna achttien jaar geleden met de noorderzon was vertrokken. (In dit geval heette de noorderzon Loesewies.)

Het meisje vroeg of alles klopte. Toen ik dat bevestigde, drukte ze op verzenden en zei: ‘U krijgt binnen drie weken bericht thuisgestuurd. Als Justis het goedkeurt, moet u met die papieren en uw paspoort hierheen komen, zodat wij het bevolkingsregister kunnen aanpassen en een nieuw paspoort kunnen

verzorgen. Het is wel verstandig van tevoren even een afspraak te maken, want dat alles neemt enige tijd in beslag.'

'Mag ik dan naar jou vragen?'

'Dat heeft geen enkele zin. Aanvragen worden gewoon op beurt afgehandeld.'

Ik nam afscheid, bedankte haar voor de hulp en zei dat ik blij was dat mijn naamsverandering eindelijk in gang was gezet. Ik meende een begripvolle blik in haar ogen te zien.

Toen ik bij de uitgang langs de receptie liep, stopte ik even en vroeg aan de receptioniste: 'Ik ben net aan de balie geholpen door een mevrouw met blond haar en een vlecht rond haar hoofd. Ik ben even haar naam vergeten...'

'Brenda Hoving, bedoelt u?'

'Ja, die was het. Dank u.'

Ik fietste rustig naar huis en voelde een enorme opluchting. Ik had er alle vertrouwen in dat ik mijn naam eindelijk zou kunnen veranderen. Er was ook nog een ander gevoel, een gevoel dat ik niet goed kon thuisbrengen maar dat alles met het meisje achter de balie te maken had. Ik kende wel meer meisjes en had al weleens een vaste vriendin gehad, maar geen van hen had zoveel indruk op me gemaakt als Brenda Hoving.

Thuis wachtte me een hartelijke ontvangst door mijn ouders, zusje en broer, want ik was tenslotte

jarig. Ze vroegen waar ik zo vroeg naartoe was geweest, en ik vertelde over mijn verzoek tot naamsverandering. Mijn zusje en broer, die gewoon De Vries heetten zoals mijn stiefvader en dus eigenlijk mijn halfzus en halfbroer waren, begrepen het volledig. Mijn stiefvader vroeg hoopvol of ik als nieuwe naam ook De Vries had gekozen, maar ik moest hem teleurstellen.

Ik zei dat ik niet gekozen had voor De Vries en ook niet voor Van Bommel, de meisjesnaam van mijn moeder, maar gewoon voor de naam van mijn geboorteplaats, Maarsseveen.

Ik zag aan hun gezichten dat ze het voor zichzelf een paar maal uitspraken – ze proefden de naam als het ware, Wouter Maarsseveen – en dat het hun goedkeuring wel kon wegdragen.

Toen ik 's middags achter mijn pc zat en googelde op 'Brenda Hoving', kwam mijn broer Brand binnen. Hij legde een hand op mijn schouder en zei: 'Sorry dat we je weleens met je naam hebben gepest. Ik begrijp nu dat het je nogal hoog zat, hoewel wij dat nooit gemerkt hebben. Je lachte altijd met ons mee. Ik zou er ook niet aan moeten denken dat het mijn naam was.' Toen zag hij welke naam ik op mijn pc had ingetikt, en hij vroeg: 'Ken jij die?'

'Ja, ik heb haar vanmorgen ontmoet op het gemeentehuis, en ik wilde weleens wat meer over haar te weten komen.'

'O, over haar kan ik je wel wat vertellen. Brenda woont in dezelfde straat als mijn vriend Jaap Ploeg, ongeveer schuin tegenover hem. Het moet wel dezelfde zijn, want ze werkt inderdaad op het gemeentehuis. Ze is volgens mij een jaar of negentien, en ze rijdt paard. Als je meer wil weten, moet je het maar aan Jaap vragen. Ik geloof dat hij vroeger stiekem een beetje verliefd op haar was, maar ze wilde niets van hem weten. Hij is ook een paar jaar jonger. Inmiddels heeft hij zijn pijlen op haar jongere zusje Ellen gericht. Maar weet waar je aan begint, broer, want ze komt volgens Jaap uit een nogal vreemd nest.'

Via de telefoongids vond ik al snel het telefoonnummer van de familie Hoving, en ik noteerde het in mijn agenda.

Ongeveer drie weken later kwam de langverwachte post van Justis. Mijn zusje gaf me de brief, die ze uit de bus aan de straat had gehaald. Het was die dag haar beurt. Bij ons thuis deed iedereen klusjes als afwassen, post halen, straatje vegen, schoenen poetsen en dergelijke, en dat gebeurde per toerbeurt. Ik had nog geprobeerd die week 'brievenbus legen' te ruilen voor 'afdrogen', maar daar was mijn zus niet

in getrapt. Het was af en toe net een ruilbeurs, en sommige klusjes waren meer waard dan andere. We hadden om al het ruziën en onderhandelen te voorkomen zelfs een puntensysteem bedacht.

Zenuwachtig opende ik de brief. Meestal scheurde ik mijn post ruw open, maar deze keer deed ik voorzichtig, bang als ik was om de inhoud te beschadigen. Mijn ogen vlogen over de regels.

Na een met juridische termen overgoten inleiding volgde onderaan dan toch de conclusie: 'Geachte heer Poepjes, het ministerie van Justitie verleent u bij dezen toestemming om uw familienaam, te weten Poepjes, te wijzigen in Maarsseveen.'

Fantastisch, het was gelukt! Er maakte zich een gelukzalig gevoel van me meester dat ik nog nooit eerder ervaren had.

Ik belde meteen met het gemeentehuis om een afspraak te maken. Ik vroeg nog speciaal naar Brenda Hoving, maar ik mocht geen voorkeur uitspreken, ik zou wel zien wie er dienst had.

Twee dagen later meldde ik me aan de balie, waar ik werd geholpen door een humorloze klerk die om de twee minuten op de klok keek of het nog geen vijf uur was; het was elf uur in de ochtend. Toch werd alles vlot afgehandeld, en terwijl ik het gemeentehuis als Poepjes was binnengekomen, ging ik er als Maarsseveen weer uit.

Mijn nieuwe paspoort zou over vijf werkdagen klaar zijn, en ik moest het persoonlijk afhalen, waarbij ik er rekening mee moest houden dat het vijfenzeventig euro kostte en dat ik dat ter plekke moest afrekenen, contant of door te pinnen.

Op de fiets naar huis kreeg ik het geweldige idee om in het weekend, nadat ik mijn nieuwe paspoort in ontvangst had genomen, een spetterend feest te geven om mijn nieuwe naam te vieren, maar vooral om mijn oude naam voor eens en altijd achter me te laten.

Ik ging langs bij Gerrit, die deze maand onze keet beheerde. We hadden met een groep vrienden een vervallen schuur net buiten de bebouwde kom waar we elk weekend samenkwamen. Elke drie maanden wisselde het beheer, wat inhield dat dan een nieuwe persoon moest zorgen voor de drank, het afvoeren van de lege flessen, het opruimen van de rotzooi en wat er zoal nog meer bij kwam kijken.

Ik moest bij Gerrit zijn om het gebruik van de keet te regelen. Bij een feestje mocht ik zelf bepalen wie er werden uitgenodigd en voor wie de keet dat weekend dus niet geopend was. Gerrit vond het feestje een prima idee, en ik kon er helaas niet omheen hem ook uit te nodigen, iets wat ik anders niet gedaan zou hebben, want ik vond Gerrit eerlijk gezegd een beetje een praatjesmaker.

Thuisgekomen belde ik iedereen op met wie ik mijn nieuwe naam wilde vieren. Ik vertelde nog niet de reden van het feest, want die wilde ik op de avond zelf in stijl verkondigen. Ik besloot tevens de stoute schoenen aan te trekken en Brenda Hoving uit te nodigen.

Ik draaide het nummer dat ik had genoteerd, en na een paar maal overgaan werd de hoorn aan de andere kant opgenomen. 'Met Hoving.'

'Goedemorgen meneer Hoving, u spreekt met Wouter P... uh, Maarsseveen. Is Brenda misschien aanwezig?' Dat was toch wel even wennen als je achttien jaar lang 'Poepjes' had gezegd.

'Wat wilt u van haar?'

'Ik wilde haar uitnodigen voor een feestje dat ik zaterdag geef. Ze heeft me op het gemeentehuis heel erg goed geholpen, en als dank daarvoor wilde ik haar ook uitnodigen.'

'Waar is dat feestje dan, en wie komen er allemaal?' Allemachtig, ze was toch een volwassen jonge vrouw van negentien jaar, volgens Brand.

'In de kantine van de boerengolfclub, en er komen wat vrienden en familieleden.'

Ik moest toch wat. Als ik zou zeggen: 'In een keet in een weiland', dan had hij waarschijnlijk meteen opgehangen. En bovendien: we sloegen echt wel eens met een knuppel tegen een bierblikje zodat het in de afvalkuil viel.

‘Ogenblik, ik roep haar even.’

‘Met Brenda.’

‘Hallo, met Wouter, van de naamsverandering, weet je wel. Moet je horen, het is allemaal akkoord, en nu kan ik donderdag mijn nieuwe paspoort ophalen. Zaterdag geef ik een feestje om het te vieren, en omdat jij me zo goed geholpen hebt, wilde ik jou ook uitnodigen. Heb je zin om te komen?’

‘Waar is dat dan, en wie komen er allemaal?’

Zo vader, zo dochter, dacht ik.

Ik vertelde haar waar het feest was en wie er zo ongeveer aanwezig zouden zijn. Ik merkte dat ze aarzelde, maar toen ik zei dat mijn vader en moeder ook kwamen – die moest ik dan toch maar uitnodigen – had ze wel interesse. Nadat ze me gefeliciteerd had met mijn nieuwe naam spraken we af dat ik haar rond acht uur die avond zou ophalen.

Zaterdagavond klokslag acht belde ik aan bij de familie Hoving, aan de Konijnenwal nummer 12. Ik wist ongeveer waar Jaap Ploeg woonde, maar ik was hier nog nooit eerder geweest. Het was in het buitengebied van Dwingeloo, richting het gehucht Eemster, en de paar huizen die er stonden waren al dan niet verbouwde boerderijen. Ik wist al dat Jaaps familie een boerderij had, maar ook Brenda bleek op een agrarisch bedrijf te wonen. Ze hielden blijkbaar geen varkens, want er hing niet de penetrante geur

die doorgaans verspreid werd door die dieren, of eigenlijk door hun mest.

De deur ging open, en een iets jongere uitvoering van Brenda staarde me nieuwsgierig aan.

‘Hallo. Ik ben Wouter, en ik kom Brenda ophalen. Wil je haar even roepen?’

‘Hoi, ik ben Ellen, haar zusje. Je moet maar even binnenkomen, want ze is nog lang niet klaar met tutten, hoewel dat bij haar zinloos is.’

Zo, dacht ik, de toon was gezet.

Ik ging mee naar binnen. De hal was groot en hing vol familiefoto’s. Zo te zien opa’s, oma’s, tantes en ooms. Er was ook een heel stel kinderen bij, vermoedelijk neefjes en nichtjes. Brenda’s moeder zat er ook tussen, die was niet te missen, maar haar vader kon ik er zo niet uit halen.

Ik volgde Ellen de woonkeuken in, waar meneer Hoving aan een grote houten tafel zat. Ik gaf hem een hand en stelde me voor, ditmaal zonder haperen, als Wouter Maarsseveen.

Hij zei alleen: ‘Hoving’, zonder een voornaam te noemen. Het leek me een stugge man, en de hand die hij me toestak was een kolenschop waar die van mij geheel in verdween. Na de begroeting verborg hij zich weer achter de krant die hij zat te lezen.

Niemand zei verder iets, en ik begon me behoorlijk ongemakkelijk te voelen. Gelukkig kwam Brenda

binnen, als geroepen. Ze keek me goedkeurend aan en zei: 'Zullen we dan maar gaan?'

Ze zag er geweldig uit. Ze was gekleed in een perfecte bordeauxrode jurk met een ronde hals, waar een platina ketting met een boerenzwaluwkje zichtbaar was. Haar haren had ze ontvlochten en in een paardenstaart gebonden. Ze had zich heel licht opgemaakt, net genoeg om haar schitterende blauwe ogen te benadrukken, en ook haar volle lippen – die ik deze zelfde avond nog hoopte te kussen.

Het feestje was al snel reuze gezellig. De keet was versierd met slingers en ballonnen. We hadden wat tafeltjes neergezet met klapstoeltjes en Brand was die avond de DJ. De bar was royaal voorzien van drankjes en door mijn vrienden werd ik overladen met complimenten vanwege de 'chick' die ik had versierd.

Halverwege de avond vroeg ik om een ogenblik aandacht. Heel plechtig liet ik de gasten weten dat ze mij vanaf heden alleen nog Wouter Maarsseveen mochten noemen. Deden ze dat niet, dan was dit het laatste feest dat ze van mij bijwoonden. Een geweldig gejuich steeg op uit het zaaltje, en op dat moment kreeg ik van iedereen cadeaus. Ze bleken de reden van het feest allang te kennen. Ze hadden heel sneaky mijn zusje uitgehoord, die het nieuws niet voor zich had kunnen houden.

Ik zag dat mijn moeder een hele tijd naast Brenda zat en een – zo te zien – diepgaand gesprek met haar voerde. Het was blijkbaar een goed gesprek, want aan het eind van de avond, toen ik op het punt stond Brenda naar huis te brengen, gaf mijn moeder een kneepje in mijn wang en zei: ‘Met je nieuwe naam is zo te zien ook je smaak verbeterd.’ Daarmee doelde ze op mijn vorige vriendinnetje, dat nooit enige goedkeuring had kunnen wegdragen. Hoewel ik het nóóit zou toegeven had ze eigenlijk wel gelijk. Daarom was ik zeer ingenomen met haar complimentje.

Ik reed iets voorbij het huis van Brenda en stopte ter hoogte van een hooiberg in de brede berm. Het was een paar minuten voor twaalf, de tijd waarop ze had aangegeven thuis te willen zijn. Ik hoopte nog wel op een afscheidszoen, om van de hooiberg nog maar te zwijgen. Maar ze bedankte me voor de gezellige avond en maakte aanstalten uit te stappen.

Ik zei: ‘Zullen we nog een keer afspreken?’

‘Bel me maar,’ zei ze, en voor ik haar mobiel nummer had kunnen vragen, was ze als een schim in het donker verdwenen. Enigszins teleurgesteld keerde ik de auto, en ik reed langzaam huiswaarts.

Ik wilde natuurlijk niet te gretig lijken, maar op de avond van de tweede dag kon ik het niet meer inhouden en belde haar op. Ik kreeg weer haar vader aan de lijn.

Toen ik mijn naam noemde, zei hij: 'Ah, meneer Poepjes.' Er viel even een diepe stilte. 'Sorry, verkeerd grapje.'

Ik was een beetje geschrokken. Ik hoopte niet dat mensen in de toekomst dat soort geintjes zouden blijven maken.

Ik hoorde hem roepen: 'Brenda, die jongen van Maarsseveen voor je aan de lijn.'

Even later nam ze de hoorn over, en ik vroeg haar of ze zin had om de volgende dag mee te gaan naar de bioscoop.

'Naar welke film?' wilde ze weten.

'Ik wil graag naar Hoogeveen, daar draaien meerdere films. Waar houdt je van?'

'Oké, ik ga mee, en dan kiezen we bij de bios wel.'

We spraken af dat ik haar rond een uur of zeven zou ophalen.

2

Stipt zeven uur stond ik voor de deur, en weer werd die door Ellen geopend. Ze stapte opzij, liet me passeren en zei: 'Hetzelfde recept. Ga maar zitten, je zult moeten leren geduld te hebben.'

Binnen zat alleen Brenda's moeder aan de grote keukentafel. Ik ging naar haar toe en stelde me voor.

'Dag Wouter, ik ben Saskia, de moeder van Brenda. Leuk om kennis met je te maken.'

Dit was wel een heel andere kennismaking dan met haar vader, bedacht ik terwijl ik haar observeerde. Ze leek inderdaad sprekend op Brenda. Ze was alleen een beetje grijs geworden en had een iets ronder gezicht met een grote blauwe plek op haar wang die ze met wat mascara had proberen weg te werken. Een wijnvlek waarschijnlijk.

'Ik heb van Brenda gehoord hoe jullie elkaar hebben leren kennen, en eigenlijk ben ik van mening dat niet de naam maar de persoon belangrijk is. Maar ik

kan me in jouw geval toch wel voorstellen dat je je naam hebt laten wijzigen, aangezien je eigen vader niet meer in beeld is. Was De Vries geen optie voor je? Ik heb namelijk op de middelbare school bij je stiefvader in de klas gezeten, en het is volgens mij een goeie vent.'

'Dat had wat mij betreft ook best gekund, want hij is als een vader voor me, maar dan had mijn moeder zich misschien tekortgedaan gevoeld. En als ik haar naam had aangenomen, had hij zich weer gepasseerd kunnen voelen. Ik heb dat dilemma dus gewoon ontweken. Brenda heeft misschien al verteld dat ik in Maarsseveen geboren ben, dus de keuze was eenvoudig.'

Ze knikte begrijpend.

Op dat moment kwam Brenda de keuken binnen. Ze zag er weer geweldig uit, nu in een strakke spijkerbroek en een blauwe blouse. Maar wat ze ook droeg, in mijn ogen zou ze er altijd fantastisch uitzien.

We vertrokken naar de bios in Hoogeveen. Onderweg probeerden we elkaars favoriete filmgenre te ontdekken. Ik hield van wat spannendere films met spectaculaire achtervolgingen en bijbehorende gierende banden. Brenda was meer van het romantisch genre, maar er moest ook wel een echte boodschap in zitten.

Bij de Bios raadpleegden we het bord met die avond draaiende films. Dat waren *The Gangster, the Cop and the Devil* (mijn genre), *Miss Bala*, *Once upon a Time in Hollywood* (komisch drama) en *Photograph*.

We besloten naar die laatste film te gaan. Het was een romantische met een diepere boodschap, en toevallig was mijn hobby fotografie.

De film bleek redelijk amusant, en de popcorn was prima. Ik had het idee dat Brenda van het verhaal genoot. Het ging over ene Rafi, een hardwerkende straatfotograaf die zijn kleine appartement met andere mannen deelde. Hij droomde van een beter leven. Maar Rafi werd door zijn grootmoeder onder druk gezet om te trouwen. Hij wist een vreemdelinge zover te krijgen dat ze zich voordeed als zijn echtgenote. De twee brachten veel tijd met elkaar door, en heel voorzichtig ontstond er een band tussen hen.

Ik genoot ook, maar dat was omdat Brenda toeliet dat ik mijn arm om haar schouder legde en ze zelfs haar hoofd tegen het mijne vleide.

Rafi maakte foto's met een Nikon-camera, terwijl ik van opa en oma Poepjes vorig jaar een prachtige Canon-camera had gekregen nadat ik geslaagd was voor de middelbare school.

Ik moest denken aan de brief die ik vorige week van mijn grootouders had ontvangen. Ze schreven me hoe teleurgesteld ze waren omdat ik mijn naam had